

LA VOZ POLÍTICA / DAVID MADÍ

El portaveu de Convergència Democràtica de Catalunya critica la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut per «mutilatòria» en tant que «amputa o desvirtua» puntals com la llengua, el reconeixement com a nació, el finançament o els drets històrics.

Catalunya sentenciada

Administrar la «seva» justícia. Això és el que han fet els membres del Tribunal Constitucional a l'emetre la sentència en contra de l'Estatut de Catalunya. Una sentència pervertida -pel nacionalisme espanyol- ja abans d'arribar a ser. La resposta social i política no es pot fer esperar. Amb civisme, sí, però sobretot amb contundència.

Sentència mutilatòria. A Madrid, socialistes i populars l'aplaudeixen i beneeixen. A Catalunya, el rebuig és gairebé unànime, tant des de les entitats cíviques com des dels partits catalans. Sota la coartada de vetllar per la garantia de l'ordre jurídic, l'Espanya amb pedigrí uninacional ha desplegat els seus tentacles centralistes i ha mutilat d'arrel un Estatut que, sense saltar-se el marc constitucional, dotava Catalunya d'un autogovern necessari per a seguir sent.

Sentència indissoluble. L'Espanya canyí, acomboiada pel PSOE, el PP, el Defensor del Pueblo, algunes comunitats autònomes i certs mitjans de comunicació, ha traçat amb ciment armat una frontera que ens encercla i que aniquila qualsevol aspiració de més autogovern. La sentència del TC amputa o desvirtua puntals com la llengua, el reconeixement de la nació catalana, els drets històrics, el finançament, les

Vista general de la manifestació del passat dissabte. / CHRISTIAN MAURY

competències, la justícia pròpia... En definitiva, una sentència a mort per a l'Estatut emesa, això sí, des d'un tribunal caducat, polititzat i, per tant, deslegitimitzat. La sagrada unitat de l'Estat ha tornat a imposar-se. I el pacte constitucional ha quedat desintegrat.

Sentència definitiva. Sense possibilitat de presentar recurs, ara ens diuen que hem d'acatar i sense pàl·lid perquè l'Estat de dret, per

més pervertit que estigui, està per sobre de qualsevol voluntat institucional i popular. Doncs no. Anar a la manifestació massivament ha estat el primer pas, malgrat haver de lamentar la polèmica sobre la pancarta imposada pel President de la Generalitat, José Montilla, per resoldre les incomoditats de la família socialista. Ara, toca traçar quin recorregut volem iniciar com a país sense renunciar a ser. Perquè da-

vant la indissoluble unitat de l'Estat hi ha la indissoluble voluntat dels catalans de mantenir la nostra identitat com a nació i les nostres aspiracions pel dret a decidir.

No sé si amb aquesta sentència Espanya és prou conscient del camí de futur que enceta. La reiteració sistemàtica, dins la sentència, de la defensa de la indissolubilitat de l'Estat és només el clar reflex de la por a l'Espanya soluble. I amb aquesta sentència, a saber si, més que avançar cap a la indissolubilitat d'Espanya, avançarem cap a l'Estat soluble.

El millor per encetar aquesta nova etapa amb garanties passa per tenir un govern català sense fissures, que lideri aquesta resposta política i social. El tripartit ha demostrat, un cop més, la seva incapacitat d'anar a la una en els moments decisius. Sinó com s'explica que en un moment crucial com aquest, tinguem un govern on els uns circulen a 80 km/h cap a un referèndum impossible; els altres cremen el seu darrer cartutx de pólvora independentista desacatant la sentència i traient pit per a fer el ridícul i els darrers es debaten entre el seu suposat catalanisme i el federalisme espanyol essencial del seu partit matriu, el PSOE.

Davant de tanta esquizofrènia governamental cal un lideratge seriós. I per això es fa urgent que cada partit expliqui quin serà el seu projecte i que els ciutadans donin suport a l'opció que més els convenci a través de les urnes.

Perquè a Espanya no ens en deixaran avançar ni un sol pas. De fet, les declaracions d'aquests darrers dies ja ens ho deixen entreveure. Els socialistes, PSC-PSOE, seguiran lluint contradiccions internes i així mentre Zapatero ens demana serenitat i ens anuncia que s'ha acabat el procés de descentralització i que ens lliguen curt, Carme Chacón brinda amb cava per la bondat de la sentència i Montilla comença defensant l'estatut referendat però en pocs dies acaba cedint a les tesis socialistes espanyoles i reclama defugir de pancartes insidioses i amagar-se darrere una senyera, això sí, a primera fila de la manifestació.

Per la seva part, el PP, sense amagar-se'n, ha posat un nou trofeu a la seva vitrina de l'espanyolisme uninacional i s'alça com a garant de la unitat de l'Estat i com a vigilant cum laude de les dissidències que sovint sorgeixen des de Catalunya per trencar la una, gran i lliure.

Sabem doncs que només comptem amb la nostra força per redreçar la situació. Sabem que tot això no és un miratge, que l'Espanya indissoluble ens vol dissoldre entre el seu magma de comunitats. Malgrat tot, no renunciarem al dret a decidir. Per més que a l'Espanya constitucional no ho creguin, per a Catalunya ha començat una transició de l'Espanya autònoma cap a la Catalunya que comença a decidir el seu futur.

David Madí és portaveu de Convergència Democràtica de Catalunya